

[XXX]

- *Kilenchatvan, mondja a baba, kilenchatvan, kiegyenesíti fáradt derekát, jupiterlámpa-létembe hunyorit és elmélyült képet vágva az ülőfa alá pottyint, nem kell piros rongyot kötni a szavak végére, úgysis mindenki a más szájába adott saját szavaiba rohan bele, mondja, egész éjjel ugatott ez a rothadt dög, és belerúg a foxi-tacskó keverékbe, — de nem, ez már egy másik történet —, kilenchatvan, mondja, letörli szájáról a sörhabot és eloszlik a hold udvara felé, mint a jelzőtüzek füstje*

Kilenchatvan, mondja a baba, kilenc-hat-van, egy pohár vizet, egy tányér levest, érted, az nem lehet, hogy annyi hű kebel, elmázol az arcán egy zsebóra nagyságú könnyet, a füstből betűvé sűrűsödik és megteremtven a három dimenziót, az időt, a számot és a megnevezést, idepettegeti magát a papírra

[XXX]

Megy, mendegél a vitéz szabólegény. Egyszer csak elér a vár kapujához. Hé vár! kiált föl, add meg magad! Ha-ha, kacagja el magát a vár. A kacagás keltette lég-lökés kitör a száján, a kapun, és elröpíti vagy tíz mérföldre a szabólegényt. Becsapódik, föltápszkodik — Úgy látszik, mentesítő járatot indítottak a betlehemi csillaghoz, kapják föl fejüket a szőlősgazdák és sórt kívánnak a világon legjobb, saját boruk helyett —, és a szőlődombok közt tekergő poros úton elindul a vár felé. Hé vár, add meg magad, kiáltja. Megrökönyödött csönd. Belép a kapun, az egyre vegytisztább, egyre szakrál-affinabb csönd-úton elér a trónterembe. A trónra ül. Telik az idő, múlik az idő, napok telnek, kalpák, aionok múlnak. Egyszer csak érzi, hogy halni kell. Hé vár, add meg magad! zendül meg a trónterem egész belső felülete által fölerősítve a

kapu elé ért suszterinas kiáltása. Ha-ha! kacagja el magát a király. Mindenféle berendezések léglökésé erősítik a hangját és visszataszítják vagy tiz mérföldre a suszterinast. (Fröccs, kötnek magukkal kompromisszumot a szőlősgazdák.) Talán csakugyan! támad föl a királyban a rémület. Ezt érzékeli a Geiger Müller féle aggodalomszámláló és bekapcsolja a trón katapultját. A suszterinas éppen a trónterembe lép. (A volt szabólegény volt király röptében önmaga volt-ságainak és eljövendő léteinek márványszobrává válik. A márványszobor-lét a szanszara vakuval való megvilágítatás). Az idő szakadékában egymásra máglyásodó szobrokra zuhan. A szobor stóc egy osztással lejjeb kattan. A hajóágyúk etetőláncához hasonló berendezés megfogja az alsó szobrot és a földben, telurikus vizekben a látóhatárnak a váréval ellentétes széléhez szállítja. Leszárad róla a bíborpalást magzatburok és elindul a vár felé.

[XXX]

Hová lesznek hát a szavak?

Hová lesz az árnyék, még az összecsomózódott
szőnyegrojt mögött is meglapuló becserkészés,
a villámló, zuhanó testű lerohanás,
a felmeredt, felborzolt farkú, féloldalas,
ugráló támadás, az öntudatos vonulás,
„az ördögnek tartoztam ezzel az úttal”-szerű,
lógó fejű, bólogató, seggrázó slattyogás,
a nyugtalan és az összegömbölyödött, édes alvás,
a kegyetlenség és a megadó rémület
századmásodpercnyi váltása a szemében,
a kommunikációra, új benyomások fogadására
mindig kész csodagyerek öntudatos, partneri,
mély miaui, a nagy légyvadász izgatott mekegése,
az, hogy bagzási időszakban úgy kenődik
minden lábra, mint vaj a kenyérre,
az, hogyha akar egyetlen ciccre hanyatt-homlok
itt-vagyok-édes-gazdámol, ha nem, egyetlen
földi király sem tudja rávenni,
mert eltompulnak érzékei,
elhomályosul az értelme,
ha lapátnyi csont marad abból, akire illettek?
Hová lesz hát az ifjúság, a gyerekkor?
Hová lesznek hát a szavak
Mert hiszen szavak pattantak ki először
a teremtés villámos dinamójáról